

при гургулицата да чака. Както му бѣше рекла гургулицата, тъй стана. Вълкътъ и мечката овършаха, отвѣха житото и се изтегнаха подъ една дебела сѣнка, задрѣмаха и захъркаха.

Гургулицата първа се втурна къмъ едрото жито, подире ѝ врабчето. Таково едро бѣше житото, че малкото врабче напълни съ три зърна гушата си и, като се върна на елата сито и радостно, то се залюлѣ надъ кладенчето и запѣ, колкото му гласъ държи.

Не щешъ ли, отъ съседната хралупа се измъкна една гладна лисица.

— Какво ти е толкова додражало, че си записукало?

Врабчето ѝ разправи. Лисицата го изгледа накриво, изви очи къмъ гнѣздото, кждѣто перполюха жълтурчетата и подви опашка. Тръгна надолу.

— Кжде отивашъ? — попита я врабчето.

— Отивамъ да обадя на мечката и вълка за краденото жито. Каквито сж зли, малее, ще те одератъ живо и отъ кожата ти ще направятъ тѣпанъ.

— Чакай! — замоли се уплашеното врабче, — недѣй ме погубва, не видишъ ли, че ако умра, ще оставя три сирачета.

Лисицата спрѣ и захитрува:

— Нѣма да обадя, ако ми спуснешъ едното.

Съ свито отъ мжка сърдце врабчето ѝ даде наймъничкото си пиле.

Подиръ единъ часъ лисицата пакъ се изправи подъ елата.

— Не мога да мълча, — рече тя, — съвестъта ме гризе. Ако не ми дадешъ още едно, ще ида да обадя. Нѣмамъ сили да крия истината.

Надвечеръ тя отне и последното пиле на врабчето.

Отчаено, съ потопено въ мжка сърдце и насълзени очи врабчето погледна празното си гнѣздо и като прошъпна: „Лошави години се навѣдиха въ тая гора, брей!“ — разпери крила и отлетѣ къмъ морето. Тамъ завари единъ параходъ, току-що вдигналъ котва — тръгва за Америка. Врабчето кацна на едно вжже, впи очи въ безкрайния океанъ и за да мисли, дали океанътъ е по-голѣмъ, или неговата мжка.

Ангелъ Каралийчевъ